

— Да поискаме малко, — казалъ най-младиятъ отъ майсторитѣ.

— Намѣрилъ си отъ кого.

— Отъ циганинъ кисело млѣко, — обадилъ се третиятъ.

— За обѣдъ ще поискамъ, и ще видите, че ще ни даде, — твърдѣлъ младиятъ.

— По-добре преглъщай отъ тука слюнkitѣ си, отколкото да си хабишъ думитѣ.

Младиятъ майсторъ продължавалъ да реди керемидитѣ и кроялъ нѣщо на ума си. На обѣдъ слѣзли всички да пладнуватъ, и младиятъ майсторъ поискалъ медъ. Скъперникътъ го изгледалъ сърдито, повикалъ ратая си и казалъ:

— Измий сждоветѣ отъ меда и дай на майсторитѣ медовина. Погледни, какво сж укукорили очи!.. Само яжте бързо, че нали виждате, какъвъ облакъ се задава, — се обърналъ той къмъ майсторитѣ.

Тѣ сърбали медовината и се присмивали на другаря си. А той глътвалъ по лъжица и все поглеждалъ къмъ небето: черни облаци затъмнѣвали хоризонта. Вѣтръ люшкалъ пожълтѣлитѣ дървета.

Ялъ, недоялъ, младиятъ майсторъ се качилъ на покрива. Зачестили следъ него и другитѣ. Буря вече шѣтала изъ селото, и дъждътъ не закѣснѣлъ. Привършили майсторитѣ работата си и се прибрали край огнището. Тамъ скъперникътъ билъ наредилъ сждоветѣ съ меда.

Седнали майсторитѣ, сложилъ очила и селянинътъ да прави смѣтка. А дъждътъ още по-силно завалялъ. Само младиятъ майсторъ билъ неспокоенъ. Когато всички се унесли въ смѣткитѣ надъ огнището, като отъ чучуръ потекло вода надъ меда.

